

Анатолий Днепров
Пурпурната мумия

I

Вие естествено знаете как се чувствуваш, когато пристигаш в столицата. Сякаш си се озовал в съвсем нов свят. Прехвърляйки се на въртолет от една площадка на друга, плъзгайки се безшумно по стоманени въжета на гироплани над гигантски дворци, слизайки в недрата на безшумни подземни железници, облени от слънчева светлина, идваша неизвестно откъде, усещаш, че именно тук, в този чуден дъвен град, в Москва, е съсредоточено всичко най-необикновено, забележитено, имащо бъдеще.

Не смятам, че съм загубен провинциалист. При нас на север, в град Ленинск, също има въздушни линии, въртолетна връзка и на всички големи площи – телевизионни информационни центрове. Въпреки това в Москва се чувствувам малко смутен и дори стъписан. Дълго мислих кои са причините и накрая стигнах до извода, че цялата работа е в скоростите. Да, скоростите на движението в столицата са много по-големи, отколкото при нас. Дори жителите на града, сърдечните и искрени московчани, се движат по-бързо от нас. Те не стоят на едно място върху плъзгащите се платна на тротоарите, ами почти тичат по тях. Сякаш продължават традициите на своите деди, същите онези, които преди няколко десетилетия не са стояли неподвижно на боботещите стълби на старото метро, а са тичали по тях, като успявали и да четат в движение.

На площад „Въстание“, увиснал високо между две гигантски сгради – Двореца на спорта и Двореца на изкуствата, – се спрях до телевизионния автоинформатор и набрах необходимия ми адрес – адреса на Музея на материалната култура. На екрана бързо преминаха необходимите координатни данни и апаратът започна да ми показва пътя към музея.

Трябваше да сляза в долния парк, да прелетя по канала „Дружба между народите“ на крилат реактоплан до Монумента на Свободата, там да се прехвърля на въртолет и да кацна на Синьото трасе, което минава през Ахатовия тунел и води направо до Музея на материалната култура. На цветния екран музейт се извиси пред мен като тридесететажен паралелепипед, облицован с оранжева керамика, с петдесетметров белоснежен мраморен барелеф, който изобразява първата космична ракета, пусната от нас към луната. Поех смело по посочения ми път и за по-малко от сто и тридесет секунди бях при целта. По пътя използвах личната си радиоавтоматична телефонна станция и предупредих

професор Сайен за пристигането си. Той ме посрещна на входа на музея.

– Добре дошли, мой млади приятелю! – каза ми той с напевния си глас и ми стисна ръката с двете си ръце. – Какво ви води в нашето тихо кътче в този огромен, вечно пулсиращ град?

Внимателно погледнах мъничко насмешливите очи на не младия вече учен и си го спомних такъв, какъвто го знаех, когато преди две години следвах в краймосковския университет „Революция“ аспирантски курс по история. Никак не се беше променил оттогава.

– Страхувам се, че съм дошъл в неудобно време. От радиоинформацията научих, че се готвите да заминете в Африка, в Того...

– Моля ви се, моля ви се! – отвърна професорът. – Имам на разположение още тринадесет часа. Смятам, че за това време ще разрешим всички ваши въпроси.

– Мисля, че за решаването на моите въпроси са напълно достатъчни два-три часа от скъпоценното ви време. Ако не възразявате, нека започнем...

И през ум не ми минаваше колко се лъжех в този момент!

Влязохме в мраморното фойе и безшумният асансьор бързо ни качи на седемнадесетия етаж, където се намираще кабинетът на Сайен. Докато бяхме в асансьора, професорът накратко ми разказа програмата си за пътуването в Того.

– Трябва да попълним нашите данни за вторичния период от борбата на народите в този район за независимост. Оттогава са минали много години, но никой досега не е разгледал подробно архивите... Това е една празнина в нашия музей... – завърши огорчено той. – И така, на ваше разположение съм – добави той и седна на дивана.

Седнах във фотьойла, бързо разтворих папката, която носех, извадих от нея снимката на жена ми Мая и я подадох на професора.

– Познато ли ви е това лице? – запитах го аз. Наблюдавах го внимателно, за да уловя движението на всеки мускул на умореното му лице.

Сайен хвърли бегъл поглед на фотографията; навъси леко вежди и после вдигна към мен очи. Те изразяваха недоумение. Мислейки усилено за нещо, той поклати отрицателно глава. Още на сбогуване в Ленинск жена ми беше казала: „Ще видиш, той ще направи ей така...“ И тя поклати главата си точно така, както направи професор Сайен, като издаде малко напред устните си.

– Не ми е познато – отговори професорът, гледайки ме въпросително.

Учуди се, когато аз със задоволство кимнах, отново се порових в папката, за да намеря последния брой на каталога на Музея на материалната култура. Сайен нетърпеливо се подмести към мен.

– А това какво е? – запитах аз, като му подавах каталога, разтворен на страницата, където имаше допълнителен лист с изображението на главата на Пурпурната мумия.

Често се случва главният редактор на солидно издание да не знае всичко, което е напечатано в него. И той си има свои интереси като всеки смъртен и е естествено да следи най-вече материалите по своята специалност. За останалите отговарят помощниците му. Изглежда, че така беше и сега.

Професор Сайен погледна още веднъж фотографията на мумията и прелисти няколко страници от списанието, за да установи наименованието на неотдавна получения от музея експонат. Неочаквано той извика:

– Ами че това е едно и също!

– Кое? – запитах аз, предусещайки какъв обрат ще вземе разговорът след няколко минути.

– Лицето на Пурпурната мумия и това! – с изненада каза той.

– Така си и знаех – отвърнах аз, като сложих допълнителния лист в каталога, а до него и снимката на жена ми.

– Какво? – сега пък той се учуди.

– Предварително знаех, че така ще кажете. А ние с Мая спорехме. Тя твърдеше, че вие веднага ще откриете някаква разлика...

Лицето на Сайен стана строго.

– Не ви разбирам. Какво говорите? За каква Мая става дума?

– Говоря за приликата на снимките. А Мая е моята жена.

– Какво общо има тя с това?

– Това е нейна снимка. А това – посочих допълнителния лист в каталога, – това е фотография на Пурпурната мумия...

Професор Сайен стана моментално от мястото си и ме погледна отгоре надолу. Забелязах как веждите му леко трепнаха.

– Надявам се, че не сте изменили петхилядния километров път само за да се шегувате? – запита съдържано той.

Разбирах колко усилия му струва да изрече спокойно тази фраза.

– Ни най-малко. Нещо повече: точно тази прилика ме доведе при вас. Известно ви е, че ръководя краеведския музей в Ленинск. Когато получих вашия каталог, бях поразен от приликата на мумията с моята жена...

Той взе от ръцете ми снимката и списанието и отиде до широкия

прозорец. Беше около пладне и през тънките, почти незабележими стъкла струеше обилна ярка дневна светлина. Покрай широките прозорци се мярна въртолет, но професорът не му обърна внимание. Той внимателно сравняваше двата образа.

„Той ще каже, че има разлика в структурата на шията“ – спомних си думите на Мая.

– Да, но ето че шиите им са различни! – радостно извика Сайен.

Усмиввайки се, отидох до него.

– Да. Различни са. Но лицето е едно и също. Засега ме интересува само приликата. Що се отнася до разликата, за това ще говорим после...

Отново седнахме на предишните си места: той – на дивана, аз – на фотьойла.

– Разкажете ми по-подробно за вашата мисия – помоли той.

Поразвълнувах се, защото сега беше настъпил най-отговорният момент: да предам колкото е възможно по-точно мислите си. Стиснах устни и зашарих неспокойно с очи по обширният кабинет на професора, като гледах да намеря предмета, от който трябваше да започна разказа.

„Обърни внимание на бюста на академик Филио в левия ъгъл зад писалището му“ – сетих се за наставленията на Мая.

Издирих с очи бюста на Филио, после отново разтворих каталога и го показах на професора.

– Ето вижте и това – казах му аз. – Знаете ли кой е този?

– Филио – без да се замисля, отговори Сайен. – Но какво има? Каква е тази игра на отгатване на картинки?

Сега дойде моят ред да изразя нетърпение. Погледнах часовника. Нашият разговор съвсем се проточи. Покрай прозорците отново се мярна въртолет. Това означаваше, че са минали още пет минути.

– Извинете ме, професоре, изглежда, вие не четете всички материали в каталога, на който сте редактор?

Той стисна нервно ръце. Изглежда, едва сега долови за какво намеквах. Наистина защо бюстът на Филио беше поместен в каталога на Музея на материалната култура?

Усмихна се смутено и прекара ръка по челото си.

– Признавам си, не обърнах внимание на това... Впрочем гледах го, но така, отгоре-отгоре. Това е по отдела на радиоастрономическата информация и аз предполагам...

Сайен сам се прекъсна и изведнъж пребледня. Започна бавно да става от дивана, като не сваляше от мен широко разтворените си очи. „Какво общо има тук академик Филио?“ – прочетох в уплашения му

поглед.

– Я ми дайте списанието – прошепна той.

Със списанието в ръце той прекоси по диагонал кабинета, за малко не се блъсна в писалището си и замря пред бюста на прославения лингвист полиглот.

Напрегнатото мълчание продължи няколко секунди. После професорът включи диктофона:

– Веднага да дойде Андров в кабинета ми...

Гласът му беше мек, но в него се чувствуваше едва доловима нотка на заплаха. После вдигна телефонната слушалка и каза:

– Авгинова, вие ли сте? Кой редактира материалите на Андров за последния брой на нашия каталог?... А сверихте ли го с оригинала?... Точно ли е? Кой прави снимките?... Благодаря.

Забравил за присъствието ми, професорът седна зад бюрото си и потъна в изучаване на изображението в каталога.

Изведнъж си спомни за мен:

– Дайте ми снимката на онази девойка...

– На коя?

– На онази, която ми показахте.

– На Мая ли?

– Не знам каква беше... Дайте я по-бързо...

– Това е снимка на моята жена – упорито казах аз.

– Няма значение.

Дълго разглежда двете изображения, стиснал главата си с ръце.

Вратата се отвори и се показа висок човек на средна възраст със светложълт спортен костюм. Той приближи с широки крачки до професора.

– Ваша работа ли е? – попита Сайен, без да вдига очи.

– Моя.

– И не се ли срамувате?

– Не ви разбирам...

– Ей сега ще разберете. Ето!

Сайен почти завря в лицето на Андров снимката на жена ми.

– Ето я вашата Пурпурна му-ми-я. – После, като хвърли разярен поглед към мен, каза с язвителна ирония: – А може би тя, тази ваша девойка...

– Това е жена ми – напомних аз.

– ... тази ваша жена наистина да е му-ми-я?

Андров внимателно разглеждаше снимката на Мая. Професорът го

гледаше презрително.

– Да не очакваш в наше време такава нещо... такава лъжа, такава измама...

Най-после Андров разбра, че аз имам непосредствено отношение към целия разговор и дойде бързо при мен.

– Вие ли сте направили огледална репродукция от моята мумия? – заплашително запита той.

Поклатих отрицателно глава. Тогава, без да каже нито дума, той ме хвана за ръката и ме помъкна във кабинета. Професор Сайен едва успяваше да ни следва. След като включи вървешком движещата се лента в коридора, Андров хукна някъде вдясно, след това ме блъсна в асансьора, после се понесохме надолу, отново претичахме по коридор, на един ъгъл за малко не се сблъскахме с професора, който тичаше към същото място по друг път, и накрая се втурнахме в огромна, слабо осветена зала, където в средата и покрай стените бяха наредени мраморни саркофази. Спряхме до един от тях...

– Гледайте.

Погледнах в саркофага и тутакси зажумях. Не може да бъде! Невъзможно е!

– Гледайте, гледайте! – задъхвайки се, ми заповяда Андров.

– Аз виждам... – плахо измънках.

– Какво? – попита професорът, гледайки ме право в очите.

– Виждам Мая? – шепнеш аз, отмествайки поглед от пластмасовата фигура на голата жена.

– Каква е пък сега тази Мая? – грубо попита Андров. – Да не вземете да настоявате, че това същество ви е познато!

Настъпи мълчание. Пръв заговорих аз:

– Извинете, но това е скулптура на жена ми, на Мая.

Андров се засмя на глас и извика:

– Вгледайте се внимателно, може би по тялото на вашата жена има особени белези!

Той язвително изрече думата „вашата“.

Отново погледнах женската скулптура, която изглеждаше като жива и лежеше с отворени очи. Пластмасата, от която беше направена, имаше пурпурен цвят. В главата ми се въртяха най-невероятни мисли. Струваше ми се, че полудявам.

– Всичко е точно, само цветът на тялото...

Отново избухна смях.

– Аха! Цветът! Значи тя не прилича напълно на вашата жена!

И отново иронично натъртване на думата „вашата“... Смутих се.

Хвърлих умолителен поглед към Андров. Тези столични учени, за да докажат, че са прави, понякога не се спират пред нищо, не зачитайки елементарни правила на етиката.

– Впрочем аз нямам нищо против тази фигура да бъде тук. Макар че сами разбирате... Всъщност добре че сте публикували в списанието само изображението на главата и...

– Чувате ли го? Чувате ли го какво говори! Няма бил нищо против! Та вие знаете ли какво е това? Това, дявол го взел, е много голяма находка! Четири извънредно мощни радиотелескопа работиха непрекъснато повече от сто часа, за да не пропуснат нито един сигнал. Информацията беше разшифрована едновременно в Москва и в Париж! Бяха използвани най-добрите машини, за да навъртим информацията ето в това! А вие казвате...

Неудържимият поток от фрази беше прекъснат от рязката забележка на професор Сайен.

– А главата на академик Филио също ли навъртяхте на машините в Москва и Париж?

Андров занемя с широко отворена уста.

– Какъв Филио?

– Ами ето този.

Професорът ни помъкна към мраморния саркофаг в средата на залата. Веднага познах копие на бюста, поставен в кабинета. Тук той беше изработен от пластмаса, също аленочервена на цвят.

Андров започна да кима утвърдително.

– Хайде, кажете нещо – настояваше професорът.

– И тази... За двете използвахме една и съща апаратура... Ние...

– Кои вие?

– Аз, Впрочем целият колектив на дешифриращата група на космичната радиоинформация... Това е там, зад Пантеона, в района...

Андров не се доизказа. Погледна свирепо и мен, и професор Сайен.

– Не ми ли вярвате? – накрая измънка той.

Сайен вдигна рамене. Кой знае защо, по гърба ми плъзнаха студени тръпки. В мозъка ми се зараждаше страшна мисъл. А в това време Андров почти прошепна:

– Честна дума, тези две фигури бяха направени въз основа на импулсно-кодова информация, която ние приехме преди три месеца от крайния район на съзвездие Лебед. Отначало приехме тази глава... На вълна двадесет и три сантиметра... След три месеца на същата вълна –

Пурпурната мумия... Шумът в момента на приемането не надхвърляше пет децибела... Съотношението между сигнала и шума не беше по-малко... – И изведнъж без причина се развика: – Не може да бъде! Вие нещо хитрувате! Коя е тази Мая? Кой е Филио?

– Професорът му подаде снимката. Андров я сравняваше с фигурата в саркофага край стената...

– Ами Филио? Да не е онзи, който почина преди три месеца? Вие познавахте ли го лично?

Професорът кимна утвърдително.

Андров се спря като закован посред залата, после неочаквано хукна към вратата и изчезна.

С всяка секунда ми ставаше все по-страшно и по-страшно. Мъчех се да не гледам стъкления капак, под който лежеше пурпурното копие на моята жена. Вратата внезапно се отвори широко и вътре се втурнаха Андров и една жена с малко куфарче в ръце. Без да кажат нито дума, те изтичаха до саркофага с мумията и се заеха да свалят горния капак.

– Какво смятате да правите – запита разтревожено Сайен.

– Да аутопсираме – промълви Андров запъхтян. – И то веднага... И ако се потвърди, че...

– Кого да аутопсирате?

– Мумията.

– Защо? – развихах се аз. Стори ми се, че се готвят да режат жена ми на парчета.

През това време жената отвори куфарчето и извади оттам скалпел и електроциркуляр.

– Забранявам ви! Това е общонародна ценност и вие нямате право да вършите това без разрешение на Световния съвет на учените – категорично заяви Сайен. – Освен това не намирам никакъв смисъл да постъпвате така с един експонат, който е получен от космоса с толкова труд, ако, разбира се, е бил получен от космоса.

– Не се тревожете, професоре. Цялата информация е записана на електретни цилиндри и винаги може да бъде възстановена. За един или два дена... Започвайте, Антония.

Той разтвори широко ръце, заграждайки пътя на професора до саркофага. Чух как запищя циркулярът. По гърба ми продължаваха да пълзят ледени тръпки.

– А сега разтворете гръдния кош – командуваше Андров. – Хайде, разрязвайте го по-бързо, дявол да го вземе! Разрязвахте ли го? Сега отгърнете гръдната кост. Виждате ли сърцето? Аха! А къде е черният

дроб? Правилно! Далакът. Така. Сега можем да им покажем.

Андров ме хвана за рамото:

– Но от какво се уплашихте? Та нали това е мумия, тя е от пластмаса. Точно копие. Впрочем вижте сами дали копието е точно или не...

Приблжих се нерешително до саркофага. Пластмасовите части на разрязаното тяло лежаха обърнати от двете страни на симетричната ос на тялото и можеше да се види добре вътрешната структура на фигурата. Органите бяха оцветени различно, но всички бяха в аленочервена гама... Очите на мумията бяха отворени и не изразяваха никакво страдание. С голямо усилие се стараех да мисля, че това не е жив организъм, а само майсторски направено копие на човешко същество.

– Какво, копие ли е, или не е копие? – като ме разтърси, запита Андров. Очите му сияеха от неопишуема радост. – Гледайте внимателно!

Кимнах омърлушено.

– А вие какво ще кажете, професоре? – предизвикателно запита Андров.

Отговори му жената, която беше разрязала мумията:

– Другари! Но при нея всичко е обратно!

Облещих смаяно очи, мъчейки се да разбере какво искаше да каже с това „обратно“.

– Какво имате предвид, Антония? – дрезгаво запита професорът.

– Всичко! Сърцето, черният дроб, далакът... Всичко е обратно!

Едва тогава разбрах каква е работата. Сърцето на мумията беше отлясно, черният дроб отляво, всичко като при нормален човек, само че някак си като отражение в огледало!

– Сега разбирате ли какво сме приели! Та това е колосално потвърждение на теорията за антисветове! Това е паразитно! Това...

– Обяснете разбрано какво значи всичко това? – настоя професорът.

Андров се сети за нас. Отдръпна се от мумията и като прегърна професора, каза тържествено:

– Най-после имаме експериментално доказателство, че някъде навътре във Вселената съществува антисвят, точно като нашия, но се състои от антивещества. Този свят е един вид нещо като огледално отражение на нашия!

II

Като се придвижвах по бързо носещите се тротоари и пътища на Москва към Двореца на науката, чувах приглушена глъчка, от която тук, ту там се изтръгваха развълнувани викове: „Пурпурната мумия, Пурпурната мумия...“

След специалното съобщение на Световния съвет на учените за позрителната по своята смелост хипотеза на Адров за Пурпурната мумия се говореше не само в Москва, но и в целия свят. След аутопсирането на експоната в Музея на материалната култура беше изложено ново копие. Притокът на посетители от много градове в света беше толкова огромен, че се наложи да се направят още няколко копия. Изложиха ги в най-големите обществени салони на столицата. Със специално нареждане на Върховния съвет изображението на мумията се предаваше три пъти на ден по цветната стереотелевизия. „Пурпурната мумия, Пурпурната мумия...“ – се носеше из цяла Москва, а в моята глава през това време звучеше съвсем друго. „Мая, Мая... Възможно ли е някъде във Вселената да съществува също такава жена като моята?“

Накрая не издържах. В центъра на столицата, в едно уединено кътче на Кремълския парк, извадих от джоба радиотелефона и избрах Ленинск. След няколко секунди се чу продължителното бръмчене на зумера.

– Мая, ти ли си?

– Да. Каква е там тази суматоха с Пурпурната мумия? Аз май ще се възползувам от закона за уважаване личното достойнство на гражданите и ще поискам да не ме показват на целия свят!

Моята Мая е много весела и жизнерадостна жена. Като чух звънкия ѝ закачлив глас, въздъхнах с облекчение.

– Глупаче такава, ти трябва да се гордееш с това!

– Ами че аз се гордея! Пресата, радиото и телевизията тук не ме оставят на мира. Знаеш ли, че от Москва пристигна при мен комисия от академици и ми правиха изследвания! Искаха да се уверят, че сърцето ми наистина не е от дясната, а от лявата страна!

– Е, и какво?

– Увериха се, скъпи! Аз значи не съм от антисвета! – И звънко се засмя. – А ти какво правиш? – запита ме тя.

– Гледам да си мълча. Представяш ли си какво ще стане с мен, ако

хората научат, че аз съм земното копие на съпруга на тази червено-виолетова особа.

– Но тогава ще трябва и тебе да те боядисат със същия отвратителен цвят! Впрочем защо са я направили пурпурна?

– Те нищо не са правили. Машината сама е навъртяла информацията. Значи така е трябвало да бъде според правилата на антисветовете... Но повечето от хората намират мумията за доста симпатична – опитвах да се пошегувам.

– Знаеш ли, не ми прави комплименти! Тук съм се наслушала на комплименти. Какво смяташ да правиш сега?

Погледнах часовника си.

– След осемдесет секунди в Голямата мраморна зала на академията ще започне конференцията. Сега бързам за там.

– Добре, мили, върви. А пък аз ще седна пред телевизора и също ще послушам какво ще говорят там. До следващия разговор!

– До следващия разговор!

Голямата мраморна зала на академията беше препълнена и аз едва можах да си намеря място чак в края, до централния вход. Сложих си слушалките и включих екрана на поопитъра. Председателят на академията, физикът Джонатов, накратко очерта задачата на конференцията – да се обсъди научната обосновааност на хипотезата на Андров. Въведен беше строг регламент: триминутни доклади на пленума, две минути за докладите в секциите. Дискусиите по докладите се провеждат задочно, във фойетата на академията, където бяха поставени звукозаписващи апарати и където всеки делегат можеше да се изкаже и да получи копие от всички изказвания и доклади.

Докладът на Андров беше пети по ред. Най-напред думата беше дадена на чикагския радиоастроном Хорнър, който разказа как е било открито смисловото значение на радиосигналите, постъпващи от космоса. На екрана се появиха уравненията на теорията на информацията, въз основа на които се решаваше задачата за дешифриране на сигнали от какъвто и да е физически характер. След Хорнър се изказа московчанинът Солвин, който описа възможностите на апаратурата, с която са били приемани сигналите от областта на Алфа Лебед. Зуган от Родезия разказа за принципите на записа и съхраняването на космичната радиоинформация.

Най-скупен ми се стори прецизният доклад на френския радиоинженер Сюж, който се спря подробно на ултразвуковата обемна развивка на физическите тела и след това на обратната им моделна завивка в

материална информация. Всъщност всичко тук беше точно както и при двумерната телевизия, само че развивката ставаше с ултразвукова „игла“ – със звуков сноп с диаметър от няколко микрона. Накрая той каза:

– Естествено за предаването на информация за организми е необходимо те да са били в състояние на клиническа смърт. Поне при дадения метод на развивка. Ултразвуковият сноп необратимо разрушава живата клетка.

Предварителните доклади бяха включени, за да могат делегатите учени да получат представа за доброто качество на експерименталните данни.

После се изказа Андров.

– Няма да се спирам на известните данни за елементарните частици и античастици на материята. Само ще ги изброя. Електрон и позитрон, протон и антипротон, неутрон и антинеутрон. Останалите частици с кратък живот не ни интересуват. Опитите на Малиновски и Сагуе доказаха, че от елементарните частици могат да бъдат създавани устойчиви антиатоми на всякакви елементи. Но не това е важно. Античастиците се раждат на двойки. При известни квантови енергии е възможно пораждаването на двойки атоми и както показват това последните изследвания на двойни звезди, на цели планетни системи, от които едната се състои от материя, другата – от неин огледален антипод, от антивещество. Пораждащите се двойки са физически тъждествени с изключение на известните ви зарядни и спиновни характеристики. Тези последните не могат да влияят върху биологичните еволюционни процеси, обусловени от малки енергии и слаби взаимодействия. Аз доказвам, че нашето Слънце и нашите планети имат свои двойници от антивещества, които са възникнали в един и същ момент от електромагнитни кванти на огромна енергия. Такива кванти се появяват от време на време във Вселената в резултат на флукутации на излъчване на други звезди. Щом това е така, то съществува Антиземя, населена с антихора...

По залата премина смях.

Председателят стана и се обърна към Андров:

– Антихора, античовеци – отвратителна терминология. Звучи оскърбително.

– Извинете. Имах предвид човека, построен от антивещество.

Шумът утихна.

По-нататък Андров подробно описа каква трябва да бъде структурата на човек от антивещество, като подчерта преди всичко

необходимостта от огледална симетрия по отношение на земната структура. Когато стигна до случая с Пурпурната мумия, той се увлече и председателят му предложи да продиктува във фоайето останалата част от доклада.

В изказването си му възрази най-големият специалист по антропология и социална статистика, новосибирецът Гутон. Неговите безпощадни цифрови данни доказваха колко често се случва хора, живеещи в различни места на земното кълбо, поразително да си приличат. А по въпроса за огледалното разположение на вътрешните органи на мумията той приведе няколко примера, когато подобно нещо е било наблюдавано и на Земята.

Неочаквано, нарушавайки всички правила на регламента, някой от залата извика:

– Вашите вероятности трябва да бъдат умножени няколко пъти и по такъв начин ще се окажат намалени с десет степени!

– Защо? – не се смуги Гутон.

– Пурпурната мумия прилича на земна жителка. Освен това тя има огледално разположение на органите. Освен това от Вселената е приет бюст на човек, който прилича на лингвиста Филио. Твърде невероятно е три такива сложни събития да бъдат взети за съвпадение!

Гутон се навъси и млъкна. По залата премина глух шум от гласове.

– Продължавайте – каза председателят.

– Не, моля, няма да продължа. Репликата бе убедителна...

Гутон се върна на мястото си.

Влязох във фоайето и застанах до електронографа, който отпечатваше първите доклади на дискусиата. Изказващите се бяха наблизно, в звукоизолирани кабинки, и говореха...

Те спореха, възразяваха, изказваха съмнения или опровергаваха хипотезата на Адров.

После аз излязох на верандата и отново се свързах с Ленинск. Мая дълго не се обаждаше.

– Нима не слушаш за какво се говори тук? – запитях аз.

– Знаеш ли, не слушам. Почувствувах се малко уморена. Мисля, че Гутон е прав, макар че слезе от трибуната. Това е просто случайна прилика. Дори на Земята често се случват учудващи съвпадения. А в мащаба на Вселената те са неизбежни. Хайде, целувам те, мили. Ще ида да си легна...

Мая изключи апарата и аз не успях да ѝ кажа, че бих предпочел Пурпурната мумия да приличаше на някой друг...

III

Най-страшното за мен започна тогава, когато конференцията завърши своята работа. Делегатите се разотидоха по градовете, след като приеха единодушно решение за това, че експерименталните данни за потвърждаване на хипотезата на Андров са недостатъчни. Интересът на света към Пурпурната мумия угасна за няколко часа, копията ѝ бяха прибрани в хранилищата на музея и само една, онази, която бе аутопсирал лично Андров, беше пренесена в Централната патоанатомична зала.

Анатомии, патологоанатомии, физиолози, цитолози продължаваха да я изследват. Преди да си замина за Ленинск, реших да разбера какво са постигнали. На прага на секционната ме посрещна Андров. Имаше уморен и измъчен вид.

Надникнах през откренатата врата и видях няколко лекари с пресилки, наведени над безформените останки на Пурпурната мумия.

– Как върви работата? – запитах Андров.

– Горедолу. Огледалната симетрия на структурата на вътрешните органи не предизвиква никакви съмнения...

– Тогава какво правят с нея сега?

Андров сви небрежно рамене.

– Искат по този модел да установят възрастта ѝ и да я сравнят с възрастта на вашата жена.

– Колко жалко, че когато са предавали по радиото жената, жителите на Антиземята не са прикрепили към нея бележка с биографичните ѝ данни – пошегувах се аз. – Виж, надписът с огледално изображение на буквите все някак щяхме да разчетем.

– Аз съжалявам за друго. Ако бяхме успели да приемем цялата мумия на професор Филио, а не само главата му, на моите противници щеше да им бъде по-трудно да се изказват.

Бях съгласен с него. Бях се замислил, но Андров ме накара да се сепна:

– Вашата жена работила ли е с Филио?

– Да Тя му беше аспирантка. Изучаваше под негово ръководство индонезийската група езици.

Андров кимна и след това каза:

– Има още един начин да се докаже, че хипотезата ми е правилна... Но сега това зависи от тях. – И кимна към секционната.

– Възрастта на мумията ли?

– Да. А може и още нещо...

Изведнъж Андров ме хвана под ръка и ме поведе по коридора.

– Знаете ли, засега там няма нищо интересно. Искате ли да ви покажа как работи машината, която свива модела по обемната развивка на оригиналите?

– Искам.

Изкачихме се по ескалатора на горната въздушна линия, качихме се в гироплана, който се плъзгаше безшумно по стоманеното въже, и само за няколко минути прелетяхме над цяла Москва. Небето беше синьо, безоблачно, прохладно. Градът бе потънал в зеленина, забулена в лека синкава мъгла.

– Тук ли сте роден? – запита ме Андров.

– Не.

– Какви необикновени промени претърпя нашият град за някакви си тридесет години!

– Да. Кажете ми какво друго освен възрастта на мумията може да докаже вашата теория?

Андров сякаш избягваше да отговори на въпроса ми и продължи:

– Аз живея тук от рождение и втората реконструкция на Москва ставаше пред очите ми. Всичко беше като в приказка... Израстваха дворци гиганти, създаваха се паркове. Подземните влакове преминаха в безшумен транспорт. Над града закръжиха въртолетите. Изчезна мрежата от тънки жици за тролейбусите и трамваите и вместо нея на сто метра височина бяха опънати леки висящи мостове и ето такива кули от лъскав метал, а към тях са закрепени стоманени въжета, по които се плъзгат гироплани... Животът стана много интересен и прекрасен... Животът стана прекрасен – повтори той замислено.

Исках повторно да му задам моя въпрос, но в това време гиропланът спря на спирката за пътници.

– Ето че пристигнахме – каза Андров. – А ето там е нашият приемателен център.

Долу се виждаше невисока сграда с плосък покрив, увита със зелен бръшлян.

Машината, която създаваше от пластмаса модели по тяхната импулсна развивка, се наричаше електронно-акустичен повторител. Тя представляваше гигантско съоръжение от блестяща неръждаема стомана, боядисана с ослепително бял лак. Работеше с едва доловимо бръмчене. От време на време от вътрешността ѝ, от каналите за охлаждане, се

изхвърляха навън струи топъл или прохладен въздух.

Зад стъклена преградна стена в края на залата имаше друга машина, много по-малка от първата. Ние тръгнахме именно към нея.

Пред таблото за управление седеше девойка и четеше книга. Понякога тя откъсваше очи от страниците и поглеждаше таблото. Точно пред лицето ѝ светваше неравномерно неонова лампичка.

– Галя, какво върви при вас сега?

– Модел на нов атомен реактор. От Рим – отговори девойката и стана.

– По радиото или по кабела?

– По радиорелейната линия.

Андров кимна и после се обърна към мен:

– Ето гледайте как става това. Тук постъпва импулсно-кодова информация, в която са шифровани координатите на всяка точка на предавания обект, а също и цветът на материала, от който е изготвен обектът, и конструктивните му елементи – дебелина, дължина и така нататък. След усиляването им импулсите постъпват в дешифратора. След като се разделят по каналите, те ту включват, ту изключват релето, направляващо частите на механичното и химично устройство.

Върнахме се при машината в голямата зала и се приближихме до широката огледална витрина в центъра. Андров запали лампата и вътрешната камера ярко се освети. В нея стоеше някакъв безформен предмет, до който от всички страни се допираха тънки метални игли.

– Навъртането на информация в модел на обекта става тук. Тези тънки игли са като онези, които се употребяват за мускулни инжекции. През тях на слаби тласъци се изтиска тънка струя пластмаса, която се охлажда със студен въздух. Иглите работят синхронно с ултразвуковите игли, които сега в Рим опипват реалния обект... Така капка по капка, от точка до точка, тънката струйка пластмаса строи модела. С тези лостове може да се регулира големината на модела, да се направи той или по-голям, или по-малък от оригинала...

– А как става цветът?

– Това е много лесно. Отначало смолата е безцветна. Фотокалориметърът съобразно с информацията за цвета вкарва в нея необходимото количество на едно или друго багрило...

– Тогава, значи, Пурпурната мумия се е родила точно тук? – запитах аз.

Андров кимна утвърдително.

– Впрочем аз все пак не разбирам защо тя е пурпурна. Ако всичко е

така, както казвате, то тя трябва да бъде, така да се каже, с телесен цвят...

– По този въпрос на конференцията имаше много спорове. Струва ми се правдоподобно обяснението на един физик. Вие знаете ли какво е ефектът на Доплер?

– Това е, когато дължината на светлинната вълна се увеличава, щом източникът се отдалечава от наблюдаващия.

– Точно така. Вие например можете да се отдалечавате с такава огромна скорост, че за неподвижния наблюдател цветът на вашето тяло ще изглежда червен. Мисля, че цветът на мумията потвърждава, че Антитемята се отдалечава от нас с огромна скорост...

В това време иззад стъклената преградна стена се чу гласът на девойката:

– Другарю Андров, на телефона!

Андров ме напусна и аз останах да гледам как иглите „рисуваха“ с изтичащата от тях пластмаса обемния модел на предмета, който се намираще на разстояние десет хиляди километра. Мъчех се да си представя колко са се вълнували учените, когато тези игли са рисували обемното изображение на човешко тяло, намиращо се на такова разстояние, което съзнанието не може да си представи.

Андров буквално се хвърли към мен и силно ме дръпна за рамото.

– Да тръгваме.

– Къде? – учудих се аз.

– Обратно и незабавно! В патоанатомичната зала...

Хукнах подир него, без да разбирам нещо. Излетяхме нагоре при линията на гироплана и едва тук спряхме.

– Какво се е случило? – запитах аз.

– Кога разговаряхте с жена си последния път?

– По-точно?

– Кога разговаряхте с жена си последния път? – повтори той въпроса си, като не сваляше от мен дълбоките си черни очи.

Пристигна гиропланът. Андров ме вмъкна вътре, после отвори илюминатора. От него нахлу силна струя въздух.

– Вземете радиотелефона и веднага се свържете с жена си.

Извадих апарата от джоба.

– Я да го видя. Аха, с феритова антена е. Лошо... Впрочем опитайте да го държите малко навън от илюминатора и говорете. Корпусът на гироплана е метален и пази апарата ви от радиоизлъчвания.

Притиснах тялото си до илюминатора и избрах номера на Ленинск.

Сърцето ми беше ускорено. Какво е станало?

– Е?

– Не отговаря...

– Опитайте да измъкнете още по-навън апарата.

Отново избрах номера.

– Не отговаря... – казах аз пресипнало.

– Дайте, аз ще го държа с изпъната ръка, а вие слушайте.

Андров измъкна през илюминатора ръката си до лакътя и посегна да вземе от мен радиотелефона. Но в това време по надолнището на възложената линия скоростта на гироплана рязко се увеличи, нещо силно ме дръпна и телефонът се изтръгна от ръката ми.

– Ах, дявол да го вземе! Всичко е загубено!

Силен въздушен поток отнесе апарата ми. От удара в рамката на илюминатора ръката на Андров започна да кърви малко по-долу от лакътя.

Известно време и двамата се гледахме мълчаливо. В очите му прочетох ужас.

– Какво се е случило с жена ми? – най-последно промълвих аз.

– Не знам... Ей сега ще научим... Спомнете си с точност до дни на колко години е жена ви или колко време е минало от смъртта на Филио.

В главата ми бог знае какво ставаше и не можех да се оправя с най-проста аритметика. Освен това не разбирах за какво му трябваше възрастта. Накрая казах:

– Жена ми е на двадесет и три години, четири месеца и шест дена...

Филио умря преди три месеца и три дена...

– Взехте ли под внимание високосните години?

– Не.

– Добре. Хайде аз ще направя това. Кажете ми деня, месеца и годината на раждането... Впрочем по-добре кажете на коя дата е починал Филио.

Гиропланът меко спря. Андров ме измъкна за ръка до изхода, като мърмореше нещо под носа си.

До секционната в патологоанатомичната сграда и двамата мълчахме. Бях забравил и месеца, и деня, в който се е родила Мая. Не помнех кога бе умрял Филио.

В коридора ни посрещна някакъв лекар, който се усмихваше радостно. В ръката си бе стиснал голямо парче пурпурна пластмаса. Андров сложи показалеца си на устните, но лекарят не обърна внимание на това.

– Вече почти мога да ви поздравя, мога да ви поздравя! – възторжено каза докторът. – Сега трябва само да установим от какво е починала нашата земна жителка! По отношение на Пурпурната мумия всичко е ясно. Вижте! – Той протегна на Андров парчето пластмаса. – Лимфосаркома! Удивителен пластмасов модел на тумор!

Стъписах се, обхванат от ужас.

– Какво приказвате?! – извика Андров.

– Нищо особено. Учудвам се, че там, на вашата Антиземя, не могат да лекуват такова просто нещо. Знаят как да предават по радиото трупове на своите жители, а още не им е дошло наум как да лекуват тумори! Безобразие!

Докторът направи пренебрежителна гримаса и се обърна към секционната. Вървеше бавно, с достойнство, а пък аз едва пристъпвах, угрижен за Мая. Разстоянието до Ленинск от пет хиляди километра стана почти космическо. Сърцето ми се свиваше.

– На колко години е умряла тя? Имам предвид мумията – запита Андров.

– Ей сега Кугел ще ви каже. Впрочем не разбирам дали и у нас не са могли да излекуват тази жена? Всъщност новообразуванията не се проявяват до последния момент. Само лека отпадналост, и толкова. Нали ги знаете нашите младежи? Отпадналост – голяма работа. Не ме интересува медицината. И ето ти резултата...

Докторът говореше високо и отсечено като повреден високоговорител.

Влязохме в секционната. До мраморната маса седеше възрастен мъж без престилка и правеше някакви изчисления в една тетрадка.

– Кугел, колко е живяла болната според вас? – запита съпровождащият ни лекар. Той посочи с пръст нарязаната на парчета пластмасова фигура.

– Осем хиляди петстотин двадесет и три и половина дена. За половината не съм сигурен – отговори Кугел, като продължаваше изчисленията си.

– Докторе – обърна се към него Андров, – ето мъжа й... – Андров ме побутна лекичко към доктора.

– Мъжа ли? На това ли? – посочи той пурпурните парчетии от пластмаса. – Чудесно! Той ще ни каже точно деня, когато е умряла жена му. Помните ли го?

В това време аз си спомних съвсем друго. Спомних си думите на френския радиоинженер Сюж, че обемната развивка на организма е

възможна едва след като той умре. Сетих се, че интервалът между приемането от космоса на бюста на Филио и на Пурпурната мумия се равняваше на три месеца... сетих се също, че като че ли сега, може би днес, се навършват три месеца от смъртта на Филио...

Докторът повтори въпроса си с престорено ласкава интонация, сякаш се обръщаше към болен. Аз поклатих отрицателно глава.

– Не си ли спомняте? Не помните кога е умряла жена ви? – учудено запита докторът.

Аз си глътнах езика. Вместо мен отговори Андров:

– Може би тя не е умряла. Преди два часа той е говорил с нея по радиотелефона...

– Не е умряла ли? Това е невъзможно! – категорично заяви докторът. – Аз изцяло вярвам във вашата теория за антисвета, другарю Андров, и затова тя, тоест жена му, трябва да умре. В противен случай ние не ще можем да докажем съществуването на Антисемя и на наши антикопия там – той вдигна очи нагоре, – във Вселената...

От гняв щях да се задуша. Тръгнах заплашително срещу увлеклия се патологоанатом.

– Престанете! Плюя на вашата теория за антисветове, чувате ли! Тя не е умряла. А пък ако е болна, ще трябва незабавно да я лекуваме!

Андров се спусна към мен.

– Успокойте се, успокойте се. Моля ви. След една минута ще се свържем с Ленинск. Да вървим.

Като насън вървах по някакви коридори, плавах по някакви улици, изкачвах се с асансьори, чувах нечии гласове...

– На каква вълна се свързахте с жена си? – чух глас.

– Не знам...

– А домашният ви телефонен номер?

– Не помня...

– Как е фамилното ви име?

Казах го.

– Седнете тук.

Андров седна до мен и сложи ръката си върху моята.

– Те ей сега ще се свържат с нея...

Само кимнах. Наоколо цареше гробна тишина. Огромен стенен часовник с махало бавно тракаше точно пред мен. Запомнил съм още голяма палма в дървено каче, а вдясно от нея бюст на Ленин на фона на стена от червен мрамор. А часовникът все цъкаше, цъкаше много бавно.

След това ми казаха:

– Идете в трета кабина.

Продължавах да седя неподвижен, безжизнен, безчувствен...

– Идете в трета кабина – повтори гласът.

– Вървете. Установена е връзка – дръпна ме за ръката Андров.

Тръгнах. Ето я трета кабина. Ето телефонната слушалка. Взех я.

Мълча. Гласът на телефонистката:

– Говорете.

– Мая – прошепвам аз.

– Ало, ало, Москва ли е? – чувам аз някъде съвсем наблизо.

– Мая! – крещя аз колкото ми глас държи.

– Да! Ти ли си, Вадим?

– Мая, жива ли си?

– Какво?

– Ти си живааа!!!

– Моля ти се, престани да крещиш! Нищо не разбирам. Къде ти е радиотелефонът?

Изведнъж съзнанието ми стана кристално бистро. Знаех какво трябва Да правя!

– Мая, слушай ме внимателно – започнах аз на срички. – Ти си болна. Много сериозно, разбираш ли, много. Веднага иди в клиниката и кажи, има съмнения, че си болна от лимфосаркома. Веднага, скъпа. Обещай ми, че ей сега ще тръгнеш!

В слушалката се чу веселият безгрижен смях на жена ми...

– Изумително! – каза тя най-после. – Преживели сме заедно само четири години, а мислим еднакво. Дори когато сме на разстояние един от друг на пет хиляди километра!

– Вед-на-га иди на лекар! – закрещях аз.

– Аз ти се о-баждам от ле-ка-ря! – отговори Мая.

Неприятно ме сви под лъжичката. А тя продължаваше да бърби весело.

– Разбираш ли, вчера не се почувствувах добре. Една лека отпадналост. Днес дойдох в клиниката. Направиха ми всички изследвания. И какво мислиш? Когато започнаха да правят рентгеноскопия, намериха, че лимфатичните възли някъде в подстомашната област са малко увеличени. Доктор Ейтров така ми се накара, така ми се накара. Вие, казва, сте културна жена, а идвате толкова рядко на изследвания и ето че лимфатичните ви възли, казва, са увеличени с два процента. Как ти се вижда това?

– Добре – промълвих аз. – Продължавай, Мая...

– Е, после всичко е много просто. Инжектираха ми за всеки случай серум и за по-сигурно ми наредиха да се явя след половин година за повторна инжекция! Нали е интересно?

– Да, Мая... – казах аз.

– Ама ти там какво си мърмориш! Какво става с Пурпурната мумия?

– Тя умря... Тоест нарязана я на части. Другите копия са в хранилищата.

– А потвърди ли се теорията на Андров?

– Не знам. Като дойда, ще ти разкажа.

– Да, да, мили идвай си по-скоро, толкова се затъжих!...

– Утре ще си бъда у дома!

– Чакам те! Довиждане!

– Довиждане!

Когато излязох от кабината, лицето на Андров сияеше. Той ме прегърна и ме притисна силно до себе си.

Кой знае защо, аз се разсмях.

– И на какво се радвате? Това че лимфатичните възли на Мая са увеличени с два процента, още не е доказателство на вашата теория за съществуването на антисветове и на антикопия на нашите хора.

– Това не е важно. Главното е, че жена ви е здрава. Аз толкова се тревожих...

– Наистина ли толкова вярвате в съществуването на антисветове, в съществуването на огледално копие на нашия свят? – запитах го съвсем сериозно.

– Струва ми се, че вие също повярвахте в нея – отговори уклончиво той, – иначе не бихте взели така присърце съдбата на Пурпурната мумия...

Усмихнах се смутено. Наистина защо се страхувах толкова много за Мая? Какво общо можеше да има между моята жена и нейното огледално изображение, прието по радиото от космоса? Естествено нищо!

– Щом вярвате в съществуването на антисветове, тогава продължавайте да улавяте и да дешифрирате тези интересни сигнали от дълбините на Вселената... Търсете... Може би ще намерите не онова, което очаквате, но все пак то ще бъде важно...

– Непременно ще продължи тази работа – каза замислено Андров. – И не само аз. Сега обаче ме поразя мисълта на доктора, който аутопсираше Пурпурната мумия.

– Коя?

– Там, във Вселената, знаят как да предават по радиото обемна развивка, а не знаят как да лекуват лимфосаркома...

– Е, и какво от това?

– Трябва да им се изпрати информация как да лекуват лимфосаркома. Непременно. Това за тях е много важно...

– За кого и къде?

– За онези, които предадоха по радиото Пурпурната мумия.

– Та нали сигналите са дошли за милиони светлинни години! – възразих аз.

Андров се намръщи и потърка челото си...

КРАЙ

© 1965 Анатолий Днепров
© 1985 Донка Станкова, превод от руски

Анатолий Днепров
Пурпурная мумия, 1965

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2007
Редакция: Mandor, 2009 (#)

Издание:

Анатолий Днепров. Глиненият бог
Книгоиздателство „Георги Бакалов“, Варна, 1985

Съставител: Д-р Димитър Пеев
Рисунка на корицата: Текла Алексиева
Редактор: Ася Къдрева
Художествен редактор: Иван Кенаров
Технически редактор: Пламен Антонов
Коректор: Ани Иванова

Пророки. М., „Знание“, 1971
Пурпурная мумия, изд. „Детская литература“, М., 1965
Глиняный бог, изд. „Детская литература“, М., 1969

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3138>]